



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci žalobkyně **P. C.**, zast. Mgr. Vratislavem Tauberem, advokátem společnosti HLADÍK & TAUBER, advokátní kancelář, v.o.s., se sídlem v Brně, náměstí 28. října 1898/9, proti žalovanému **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem v Praze 3, Olšanská 2, P.O.BOX 78, ve věci správního vyhoštění, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. října 2013, čj. CPR-5791-1/ČJ-2013-930310-V237, t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně podala žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. října 2013, kterým bylo zamítnuto její odvolání a bylo potvrzeno rozhodnutí orgánu I. stupně, konkrétně rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytových agend, ze dne 15. 3. 2013. Citovaným rozhodnutím bylo žalobkyni uloženo správní vyhoštění, s odkazem na ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona č. 326/1999 Sb., byla určena doba 3 měsíců, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států

Evropské unie. Počátek této doby byl stanoven v souladu s ust. § 118 odst. 1 cit. zákona od okamžiku, kdy žalobkyně pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky, doba k vycestování byla dle odst. 3 uvedeného ustanovení stanovena do 30 dnů ode dne nabytí právní moci uvedeného rozhodnutí a s odkazem na ust. § 120a zákona o pobytu cizinců je uvedeno, že na žalobkyni se důvody, znemožňující vycestování podle § 179 tohoto zákona, nevztahují.

Žalobkyně namítá v žalobě, že jí bylo uloženo správní vyhoštění z důvodu, že pracovala na zdejší území bez povolení k zaměstnání, což je skutkově popsáno tak, že dne 14. 3. 2013 v 9,30 hodin byla žalobkyně kontrolována při pracovní činnosti v objektu firmy PROFIWORK s.r.o., Hradec Králové, Vážní 908. Žalobkyně je přitom držitelkou povolení k zaměstnání, které vydal Úřad práce ČR – krajská pobočka v Příbrami, a to dne 14. 12. 2012, pod čj. PBA-97/2012-za (SPB-ZZ-424/2012), toto je vydáno na dobu po nabytí právní moci (v daném případě od 19. 12. 2012) do 30. 6. 2013 včetně. Žalovaný však zastává stanovisko, že žalobkyně pracovala bez potřebného povolení proto, že pracovala na jiném místě výkonu práce, než je v povolení uvedená provozovna společnosti Valronia s.r.o., Příbram. Dále žalobkyně namítá, že takto nemohou být směřovány různé instituty, a to „nelegální práce“ s „výkonem zaměstnání v rozporu s povolením k zaměstnání“, poukazuje na zákon o zaměstnanosti a prakticky namítá, že nepracovala bez povolení k zaměstnání, což jediné může v souvislosti se zákonem o pobytu cizinců vést k případnému udělení správního vyhoštění cizince. Pokud totiž cizinec pracuje pouze „v rozporu“ a ne „bez“ povolení k zaměstnání, taková skutečnost nemůže být důvodem pro jeho správní vyhoštění. Zřejmě by mohla být uložena pokuta, v souladu se zákonem o zaměstnanosti. Žalobkyně poukazuje i na důvodovou zprávu k zákonu č. 382/2008 Sb., kde jsou odlišeny tyto pojmy. V souvislosti na výkon práce bez a v rozporu s povolením k zaměstnání pak žalobkyně poukazuje i na význam těchto situací v problematice zelených karet, rozličnost těchto situací pak lze jistě vyvodit i z pohledu ústavního. Pokud pak žalovaný uzavírá, že žalobkyně vykonávala zaměstnání v rozporu s daným povolením, její vyhoštění je zcela nepřiměřené. Žaloba navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí, vrácení věci k dalšímu řízení a náhradu nákladů řízení.

Žalovaný reagoval na žalobu vyjádřením ze dne 21. října 2013. Uvedl, že v rámci odvolacího řízení důvody pro změnu rozhodnutí shledány nebyly, došlo proto k jeho potvrzení. K námitce žalobkyně, že pracovala pouze v rozporu s povolením k zaměstnání a proto aplikace ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců není možná, odkazuje žalovaný na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, a to např. rozsudky sp. zn. 1 As 28/2008 ze dne 3. 9. 2008, 7 As 28/2006 a 7 As 46/2006 ze dne 8. 6. 2007, 6 As 54/2006 ze dne 25. 10. 2007. Nově pak žalovaný poukazuje zejména na rozhodnutí NSS ze dne 20. 8. 2013, učiněné pod sp. zn. 8 As 113/2012, z něhož vyplývá souhlas se závěrem Krajského soudu v Ostravě – viz jeho rozhodnutí ze dne 26. 9. 2012 pod sp. zn. 58 A 42/2012, kde je dovozeno, že výkon práce v rozporu s povolením k zaměstnání (v dané věci mimo povolené místo výkonu práce), je nutno posoudit jako výkon práce bez povolení k zaměstnání, a tedy důvod, způsobilý pro výrok o správním vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona č. 326/1999 Sb. Judikatura NSS vychází nejen

z principů vydávání povolení k zaměstnání, ale rovněž z cíle zákonné úpravy zaměstnávání cizinců, a to tyto zaměstnávat tehdy, není-li dostatek uchazečů o zaměstnání z řad občanů ČR. Žalovaný uvádí, že pokud by bylo možné získat povolení k zaměstnání u úřadu práce, v jehož obvodu je nízká nezaměstnanost a nedostatek pracovních sil a s takto uděleným povolením by cizinec mohl bez další regulace pracovat též v oblastech vyznačujících se vysokou nezaměstnaností a nedostatkem pracovních příležitostí, taková situace by mohla vést až k destabilizaci trhu práce. Zde žalovaný odkazuje na ust. § 145 zákona č. 435/2004 Sb., dle něhož Úřad práce vydává pro více míst výkonu práce samostatné povolení k zaměstnání, a to až po vyjádření krajské pobočky Úřadu práce, v jejímž územním obvodu má být zaměstnání vykonáváno. S touto námitkou, dle žalovaného neopodstatněnou, pak souvisejí i námitky další. Pro účely řízení vedených dle zákona č. 326/1999 Sb. je nutné zaměstnání, vykonávané nejen zcela bez povolení k zaměstnání, ale také v rozporu s takovým povolením, posoudit jako naplnění skutkové podstaty § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců, jediným liberačním důvodem je zde pak ust. § 119a odst. 2, podle kterého nelze rozhodnutí o správním vyhoštění vydat, pokud by jeho důsledkem byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince. Touto otázkou se však žalovaný, ale i nalézací orgán zabývaly. Konečně žalovaný odkazuje na § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., rozhodnutí musí odpovídat okolnostem daného případu a při rozhodování skutkově shodných či podobných případů nesmějí vznikat nedůvodné rozdíly - a v této souvislosti upozorňuje na skutečnost, že za porušení povinnosti, upravené viz výše, lze stanovit dobu, po kterou cizinci nelze umožnit vstup na území až na 5 let. V dané věci bylo uloženo správní vyhoštění a zákaz vstupu byl uložen na nejnižší hranici 3 měsíců, což zcela jistě nelze považovat za nesprávné a námitku žalobkyně v tomto směru tak nelze uznat. V závěru svého vyjádření žalovaný poukazuje na námitku žalobkyně o délce jejího zdejšího pobytu – déle než 5 let, a názor o její možné žádosti o trvalý pobyt na zdejším území, kdy by již prakticky žádné povolení k zaměstnání nepotřebovala. Žalovaný k tomu uvádí, že u žalobkyně se dle jejích vlastních vyjádření o návratech do země původu jedná o tzv. „pendlerství“, tedy cizinecký prvek na trhu práce, kdy pobyt cizince není nepřetržitý, ale tento se nepravidelně na různě dlouhou dobu navrácí do vlasti. Nicméně žalovaný je toho názoru, že cizinka za uvedenou dobu již měla dostatek času a možností obeznámit se důkladně s podmínkami zaměstnávání na zdejším území a měla tak možnost vzniklé protiprávní situaci předejít. O povolení k trvalému pobytu cizinka nepožádala, její nastínění situace, že by zde mohla pobývat i bez tohoto povolení a pracovat tak též bez patřičného povolení, je dle přesvědčení žalovaného nepřípustné. Délka pobytu cizinky na zdejším území byla posuzována při otázce přiměřenosti a žalovaný proto navrhuje, aby žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta.

Soud při jednání dne 25. 11. 2013, které proběhlo bez přítomnosti omluvených účastníků řízení, kteří dali souhlas k projednání věci bez své přítomnosti (§ 49 odst. 3 s.ř.s.), konstatoval ze správního spisu, konkrétně z úředního záznamu Policie ČR, Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje, Odboru cizinecké policie – oddělení pobytových agend, ze dne 14. 3. 2013, že cizinka byla kontrolována hlídkou v areálu firmy PROFIWORK s.r.o. na adrese Hradec Králové, Vážní 908, u subjektu LEVANOL s.r.o., se sídlem Praha 10, Nám. Přátelství 1518/2 – objekt MTZ5. V době

této kontroly prováděla pracovní činnost, spočívající v plnění a balení 5litrových kanystrů pracími prostředky z nádob 1000litrových. Po předložení dokladu bylo prověrkou v evidencích PČR zjištěno, že cizinka pobývá v ČR na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání a v současné době je vedeno řízení o jeho prodloužení. Na místě cizinka nebyla schopna doložit žádné písemnosti opravňující ji k výkonu pracovní činnosti v Hradci Králové, dle evidence PČR bylo zjištěno, že jejím zaměstnavatelem je do 19. 5. 2013 firma SABANTUJ s.r.o., se sídlem Praha-Žižkov, Ježkova 1054/10. Kontrolovaná předložila kopii rozhodnutí Úřadu práce ČR – krajská pobočka Příbram, čj. PBA-97/2012-za (SPB-ZZ-424-2012) ze dne 14. 12. 2012 s vyznačenou právní mocí dne 19. 12. 2012, a to pro zaměstnavatele Valronija s.r.o., se sídlem Praha 86, Křižíkova 180/28, pro druh práce: ostatní zpracovatelé masa, ryb a příbuzní pracovníci, s místem výkonu práce: provozovna uvedené firmy v Příbrami. Pracovní povolení je vydáno na dobu od nabytí právní moci do 30. 6. 2013. Cizinka uvedla, že pro pracovní činnosti v okrese Hradec Králové pracovní povolení nemá, byla v 9,30 hod. zajištěna a eskortována na pracoviště Oddělení pobytových agend Hradec Králové k provedení nezbytných úkonů ve věci správního řízení. Ve správním spisu se dále nachází úřední záznam o zajištění cizince z téhož data, záznam z kontroly dodržování zákona o zaměstnanosti Celního úřadu pro Královéhradecký kraj z téhož dne, výsledky prověřování cizinky co do pobytu na zdejší území, oznámení o zahájení správního řízení dne 14. 3. 2013. Z protokolu o vyjádření účastníka řízení z téhož dne pak plyne, že žalobkyně vypověděla, že v ČR pobývá od r. 2008 za účelem zaměstnání, má podanou žádost o prodloužení dlouhodobého pobytu. Do ČR přicestovala s platným cestovním dokladem a dlouhodobým vízem, pracovní povolení jí zde zařizovala firma Valronia, která měla v Kišiněvě svého zástupce. Po příjezdu do ČR pracovala v Masné Příbram ve výrobě masných výrobků. V současné době má povolení k zaměstnání (jak výše uvedeno), pro tuto firmu pracovala 5 let s různě dlouhými přestávkami, během nichž pobývala doma v Moldavsku. Pracovala do konce ledna 2013, od února bydlí v Hradci Králové na ubytovně TESLA v Luční ulici 288, v únoru nikde nepracovala. Od 1. 3. 2013 pracuje v Hradci Králové ve skladištní oblasti v jedné stáčírně pracích prostředků, název firmy nezná, jezdí tam MHD 12 a 14. Práci jí zde zadává Tonda, starší muž kolem 60 let, zatím nedostala žádné peníze, má slíbeno 70,- Kč za hodinu. Peníze jí má vyplatit její mafián V. S. z Ukrajiny, který jí zdejší práci zařídil. Přijela sem společně se svým druhem Eduardem Cerneiem. Pracovní smlouvu žádnou sepsanou nemá, pracuje asi 13 hodin denně, jednou pracovala v sobotu, neděle má volné. Příchody pracovníků zapisuje ona, odchody pan T.. Její práce spočívá v lepení etiket na kanystry mycích prostředků a ukládání kanystrů do krabic. Za ubytování platí její mafián 100,- Kč za den a tuto částku jí strhne ze slíbené výplaty. Ví, že zde pracuje bez povolení k zaměstnání, že tím porušuje zákony České republiky, jednalo se ale pro ni o příležitost jak si vydělat nějaké peníze, neboť Masna Příbram krachuje. Po přivýdělků chtěla odjet do Moldávie, kde žijí její rodiče, sourozenci a syn. Na zdejší území nic nevlastní, ani tu nemá žádné vazby, není důvod, pro který by nemohla ČR opustit.

Správní spis dále obsahuje rozhodnutí o povolení zaměstnání žalobkyně ze dne 14. 12. 2012 – jak uvedeno výše, výkaz práce cizinky od 1. 3. 2013 do 13. 3. 2013, závazné stanovisko k možnosti vycestování cizince, vydané MV ČR Praha dne 15. 3.

2013 s tím, že toto je možné. Dne 15. 3. 2013 byl doplněn protokol o vyjádření cizinky, která se seznámila s podklady pro vydání rozhodnutí a uvedla, že uhradí náklady správního řízení, další důkazy ve věci nenavrhuje. Poté se ve spise nachází rozhodnutí první instance ze dne 15. 3. 2013 o uložení správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb. s tím, že doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, se stanoví v délce 3 měsíců. Citované rozhodnutí obsahuje popis zjištění správního řízení, vedeného s cizinkou po provedené kontrole uvedeného pracoviště v Hradci Králové, s tím, že tato vykonávala práci ve smyslu ust. § 2 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, s odkazem na ust. § 89 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, v pl. znění, dle kterého může být cizinec přijat do zaměstnání a zaměstnáván jen tehdy, má-li platné povolení k zaměstnání a platné povolení k pobytu na území ČR, nebo je-li držitelem zelené nebo modré karty. Dále orgán Policie ČR zdůvodňuje podmínky možného zaměstnávání cizinců na základě povolení pro konkrétní práce a místa, a to jako obligatorní podmínky možného výkonu práce na zdejším území, na základě výkladu jednotlivých ustanovení zákona o zaměstnanosti a zákona o pobytu cizinců, s tím, že cizinka takové povolení v době kontroly neměla, přičemž vyhoštění nebude mít nepřiměřený zásah do jejího soukromí či rodinného života. Řádně odůvodněna je pak doba, pro kterou jí není umožněn vstup na území členských států EU. Na základě odvolání žalobkyně pak bylo vydáno napadené rozhodnutí žalovaného.

Ve svém rozhodnutí soud vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.), napadené výroky rozhodnutí soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.). Soud konstatoval, že namítaných pochybení v průběhu správního řízení a v napadeném rozhodnutí neshledal.

Z ust. § 119 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, v pl. znění plyne, že policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, bod 3 – je-li cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu anebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.

V žalobě žalobkyně v podstatě z různých pohledů právní úpravy namítá, že správní vyhoštění by jí mohlo být uděleno tehdy, pokud by na zdejším území vykonávala práci (zaměstnání) zcela bez povolení, ona však v inkriminované době kontroly měla k dispozici rozhodnutí Úřadu práce – krajské pobočky Příbram, které ji opravňovalo k výkonu práce až do 30. 6. 2013, nepracovala tak bez povolení, ale pouze případně v rozporu s ním, za což jí ovšem nemohlo být uloženo správní vyhoštění, ale nejvýše mohla být sankcionována pokutou. S takovým názorem se ovšem soud ztotožnit nemohl. Soud jednak poukazuje na zcela zřejmou skutečnost toho, že si žalobkyně byla patřičně vědoma porušení zákonů, což sama uvedla do protokolu orgánu I. stupně dne 14. 3. 2013, jednak pak nemohl soud přehlédnout, že

samotné Rozhodnutí Úřadu práce – krajská pobočka v Příbrami ze dne 14. 12. 2012 povoluje žalobkyni dle § 92 odst. 1 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, zaměstnání u zaměstnavatele Valronia s.r.o., se sídlem Praha 86, Karlín, Křížíkova 180/28, a to pro druh práce 75119-ostatní zpracovatelé masa, ryb a příbuzní pracovníci, s místem výkonu – provozovna firmy v Příbrami. Povolení bylo vydáno pro dobu ode dne nabytí právní moci rozhodnutí do 30. 6. 2013. Součástí tohoto rozhodnutí je ovšem i další obsah, kde je uvedeno, že „platnost tohoto povolení zaniká uplynutím doby nebo **skončením zaměstnání před uplynutím doby, na kterou bylo vydáno**, uplynutím doby, na kterou byl cizinci povolen pobyt, nebo neudělením, nevydáním, zrušením nebo zánikem oprávnění k pobytu za účelem zaměstnání z jiného důvodu. Podmínkou přijetí do výše uvedeného zaměstnání a zaměstnávání je platné povolení k pobytu na území České republiky“.

Žalobkyně sama vypověděla, že její práce v Masně Příbram skončila z důvodu krachu firmy, měsíc nepracovala, a poté na doporučení známého přesídlila do Hradce Králové, kde pracuje bez pracovní smlouvy, plní kanystry pracími prostředky, nesporeovala, že takto je zde zaměstnána od 1. 3. 2013 krom nedělí, což dokládá i připojený výkaz práce. Z výše uvedených skutečností, které obsahuje citované rozhodnutí ÚP Příbram, si tak musela být žalobkyně vědoma, že její povolené zaměstnání skončilo před uplynutím doby, na kterou bylo povolení vydáno, jeho platnost tak skončila a musela si být vědoma toho, že pracuje nejen bez pracovní smlouvy pro jinou firmu, na jiném místě, ale zcela jistě i bez jakéhokoliv zákonem předpokládaného povolení k zaměstnání. Její žalobní námitky tak, dle přesvědčení soudu, nemohou obstát a soud je musel pokládat za ryze účelové. Soud se ztotožnil s právním názorem žalovaného o zaměstnávání cizinců v tom smyslu, že jeho režim je zákonem (jak uvedeno shora) upraven tak, aby odpovídal potřebě jednotlivých regionů, kde není vysoká nezaměstnanost či nedostatek pracovních příležitostí. Povolení ÚP tak sleduje jednoznačně potřebu regulace zaměstnávání cizinců pro práce a místa, kde jejich zaměstnáváním nedojde k destabilizaci pracovního trhu. Z tohoto pohledu je pak nutné hodnotit i sankci, která v případě nedodržení těchto pravidel nastupuje, touto je udělení správního vyhoštění cizince. Vzhledem k tomu, že dle ust. § 119 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je možné stanovit dobu, po kterou nelze cizinci povolit vstup na území členských států EU, až na 5 let, soud nemohl, s ohledem na charakter jednání žalobkyně, považovat stanovení této doby v délce 3 měsíců za jakkoliv nepřiměřené. Soud je přesvědčen, že jak jeho závěr, tak i závěr žalovaného plně podporuje i žalovaným namítaná judikatura Nejvyššího správního soudu v Brně, jak příkladmo uvedena shora. Soud tedy po přezkoumání a projednání věci dospěl k závěru, že žaloba žalobkyně nebyla důvodná, proto ji, v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud odůvodňuje ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když ve věci úspěšný žalovaný náhradu nákladů řízení neúčtoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 25. listopadu 2013

JUDr. Jana Kábrtová, v. r.
samosoudkyně